

א. שטיינמאן.

מספר הגלגלים.

כבני שחק־מבשרים לתועים בארחות ימים חופים מתקרבים. כן היה בית־החומה הכחול נָגַה שר העלמה היפהפיה, מבשר לי רגעים שלווים, אשר יפכו חרש תחת שפירר אהבתנו; ובעודני נע וגד בין חומות־קריה, תחת עננים פוסעים, פוסעים עלי ראש, היו מבקיעים אלי ומהילים נתיבי פצול־אור הנָגַה כל שנדלה אפלה בין חומות, כי בהירות היו עיני יפהפיה, ותהי גשמתה שקופה כסלסילה מלאה פרחים, אשר עין תצלל אל קרקעיתה, וגם בעלות עננה קלה ותשכן על דמות היפהפיה, היו זורחים אלי המבטים בקשת בתוך הענן, כי הן בפטור פרח פקעיו לקראת שמש עולה, האם יסגרו מדי ישתערו עננים ויאפילו עליו אור שמש? אפס, עוד לא נבא לבי לי, שגם ציציים, פרחים רכים־טהורים גוהים במעמקיהם אחרי טחב ואופל.

בלב שקט על אשרו שבתי גם הערב לנוח, הייתי אדם אשר דגליו דורכות בטוחות ולבו נכון לקראת וראי ומזומן; אולם רק דרכתי על סף בית, רעשו כתלים נגדו, עוד בפרוזדור משכני קו אור טרטט קלוש והניג דומיה כבושה, כאנקת חיה אכזרית בשימוץ טרם הניחה על מרפה, רגעים עמדתי עד בוש – אין איש לקראתי, נוע נע בי לבי ויכני, פתחתי דלת חדר, נשא אלי ביעף זוג מבטי־זר שוטם ונכויתי בדמי הרותחים, התכוננתי: חרש נָסְכָה עלמה יפהפיה על סופה כבושת־ראש־ומכט, כיונת אלם אשר יזמה רעה, מתכווצת אל השל אשר יעפה נופה, כמסתתרת אל תוך חביון אהבתה מפני, כאשר רגליה שרועות על שרפרף, הדום חדות־אשרה, והיא מפכה המיה חרישית של היתה אל מול זר מסב במקומי על סופה ושונה יצו־עלמה כאויר, הריצותי מבטי סביבי ואחפש לרגלי התדום, ואעמוד רגעים בתמהון, הרימה עלמה ראשה, תלתה עינים נבוכות למעלה, חלפו מבטים ממני והלאה והשתלבו במבטי זר אשר נקרו לקראתם בדרך והשתזרו בשלה בכח חוטי־גור, הותו ניצוץ מן גור ויפלה את התדום אשר לרגלי.

הבינהו חי הם הפתילה לשלהבת הנאהבים.

פני ספר פשר דברי ימי חייו־קורדיים באים.

לא קנרתי בית על עמודיו וקירותיו ולא תלשתי בתמתי שעדותי־
ראש. החשתי פסיעותי לרא הד כלעומת שבאו. נכנרה אחרי דלת
ואבק; כל אשר לי עזבתי מאחוריה. אך לבי לא כאב ברנע זה ולא
בכה על חורבנו. קפא קפא בי ויסגור על מצוקותיו. גם עיני לא הולד
דמעה. כי אמרתי: שלמה צשיל מחטרי־דמעותי לתהום האפס? הכי
תספוג אל קרבה דמעה אף אחת מששים של אש־כאב צורבת?

אפס מעל שלבי קטנות ירדתי בקול רעש ובהלה כאיש נכון
להשתטח אפים ארצה. השתערו לקראתי רחובות זעומי־תואר עם בתי־
תמות צופים, טנדלים, פסנות, כפות־כנסיות ושלהבות פנסים מהבהבות
ומפרפות כלוחשות על טכה. ותעופנה מרכבות תמידות כסדרן. וינהמו
מוסים, ובני אדם פסעו דחופים, סנעות סיעות ושרובי־זרוע כמתמול
שלשום. וילחש לב: אין ביניהם גואל ולא מנחם ופרות אין. האדלג עלי
תוכות או אנק לתהום? ואם ארחץ שעירות ראש במצולות ים, האם לא
ירדפוני מבטי־עלמה גם עד שם? ואם אפליט נשמה אל בין חומות
ברך, הכי יכופר גם עלכון חיי שכול? והאם לא יזעקו דמי מתוך דכיי
משברי־תאוות בזרועות נשים חצופות מוכרות חטא במחיר כסף?

כבשתי צערי־כאב בלב ואמר: אלך באשר אלך ולא אתן רס
לרגלי ולעפעפי־טנוחה־שנת, כי הפקרית היתה הניתי טהיום לכל רוחות
עולם. ואעזב מאחורי אחד אחרי אחד, רחובות קריה, בתי־חומות רמי־
קומה שאון חיים ובת־קולם ואלך ואלך עד כי נגלו לעיני שדמות סוף־
קיץ וראשית־סתו, ערומות ועריות, ואחי טהיך כל הלילה בלי הפוגות
עקב אשר כבר לא ידעתי דרכי אשר משם יצאתי ואשר אליה עיני
נשואות. וי־קראתי בחמת צערי־ולואי לא אשנה בעקבי ולא יובילוני
הלילה רגלי אל ראשית דרכי!

נבר רעב, כי לא היה לחם באמתחתי זמים לא מצאתי לשבור
צמאוני. עיפו רגלי מאר ותכשלנה ברכי. סחרחר ראש ולב ריק, ואפחד
להתעלף ממרבית צער. נצנץ לעיני אילן עומד למעצבה, יחיד נשכח
בערבה. ואמר: פה אנוח ואחליף כה, יען אילן ערער זה רמז הוא לי.
ערערי משמים כמקום טנוחה מעט. שמתי למראשותי מאבני מקום ואשתטח
תחת אילן, ירדה לעפעפי תרדמה ותשבות עלי נפשו.
עוררתי אילת שחר משנתי ופללי בקר טפחוני על פני־ואיקין.

ותורם בקרבי שפעת כחות חדשים ואתחדש: אולם דמי נעשו כי
כמצוות מים כבירים וצער עלבון ישן תסס בקרבי שבעתים. ואשמע
קול מלב:

— לך בך אדם, לך, למזרח ולמערב, לצפון ולדרום. אל מנוח!
ואשים לדרך פעמי.

ויהי כשקוע עלי יום, וינץ לעיני שביב אור ורוד טהבה, מדרפף
גזוע חליפות. ואני לקראתו. אפס, רחק טנגרי שביב ככל אשר קרבו
אליו פני. ואארב אחריו לשוא עד כל הכחות, כי יתחמק וכמעט אמרה
נפשי נוואש. צף לפני פתאום שביב אור הכלילי בוקע ובא מעבר מזה.
ואקרא את לבי מאור ורוד ואאזו דרבי בעקב שביב הכלילי.

הארכו שעות או מעט? ואראה אני עומד לפני שער ברזל סגור
ומסוגר, שער גבה-קומה מאד. לשוא אחפש סביבי מבוא כי איננו.
ויבצר גם ממני לפסס על צוקי חומותיה, יען גבהו מאד. דרשתי בעינים
פתח נכתה, חור או סדק ולא מצאתי. ואעמוד פושמים מחוץ לחומה
תימך ראש עיף, בברזל צונן מדי יבמה לפי בי.

וכאשר נצנצו זהרורים ראשונים משחר חג נגלה גם לעיני מבוא
צר פתוח, אשר לפני עטדתי בעוד לילה, כל הלילה כעור שרתום-עין
מנשש באפלה. שטפוני שמחה וחמלה על נפשי וסלחתי לי סלף ושבות
חיים עורים מנששים באפלה. ואראה שער, והנה עוד שער, שער לפני
משער, עד סוף שבעה שערים. מבוא, מבוא רחב-ידיים, חצרות עד אין
קץ. אופל ככד פה, ואני לא אתיאש. יען אוחז אני בעקב שביב הכלילי,
אור לנתיבת. ואצער ואצער. בנינים ענקי קומה, חלונות מוצפי אור
בהיר, אורים אורים מסביב. שומר-סף אין, אין יד אורכת לי ועין לא
תרגלני. שמחתי, פתחתי דלת, ותעמורנה רגלי על סף טרקלין, מוצף
אור יקרות; העיפותי עינים תרדות סביבי; שלחנות-שן, כסאות-בהמ,
הדר אספקלריות מן הצפה עד תקרה ונברשות יוצקות נתלי אור — אפס
טרקלין ריק, ריק מאיש.

ואפנה מבטי לימין ולשמאל ואראה וילונות-ארנמן פרושים
על חלונות וכתלים. הפשלתי בקצה אצבע אפס קצות וילונות פלס לי
דרך עד סוף טרקלין שני ריק, אשר גדלו אורי נברשותיו מן הראשון
ואין קץ להדר אילנות ופרחים חמודים. ואשוב ואפשל קצות וילונות,
ואפלס לי דרכים בטרקלינים ריקים עד טרקלין שביעי. רב היה קהל
כשביעי. נברים ונבירות מסבים בכורסות-בהמ אל שולחנות-שן ערוכים

מאכלים, מטעמים ויינות-עוז מתנוצצים בבקבוקי-בדולח. ואעמד רגעים רבים על הסף, איש לא הציץ בי ולא רמזה אצבע, הנני עומד משתומם לשפעת קרואים, להדר כבוד, לרגנת צהלה אשר תחריש אזני, ואמר בלבי: ודאי כל קרואיהם מסבים פה לכבוד האורח ומצפים עד בואו אל עולם האמת, כי הן פה עולם-אמת וטרקלין זה גן-עדן, על כן יהמו כולם ויתרועעו משמחה לקראת-קא - ובעבור-זה אין מהם יוצא לקבל פני בא וגם עין לא תציץ בי?

וכן כה וכה והנה נפנפה אצבע לקראתי מתוך המון גלגלות ידים, פרצופים, ודאי רמזה לי לגשת אל שולחן, אפס אצבע זו התחמקה מיד טלפני עיני ונטשטשה בתוך ערבות גופים ופרצופים, ואעקר רגלי ואסע לי לפני לאט, ברתת ובראש מורד ארצה, עד גשתי אל דרגש ארנמן בקרן-טרקלין, עמדתי סמוך נשען, יען טט ראשי ורגלי פקו טעופות, קורי תרדמה אוחזים עפעפי עיני, מדי ימרכו קולות חונגים דמי, ירנינו כל חושי וירקדו כל קרבי בי, ואהי כשכור או כחולם.

טעמו מסבים אזד אחרי אחד, נדמו לאשם קולות-תיועה, נתרוקן טרקלין כסקדט אשר עובוהו, כבתה יד-הרוצים נברשות ואורים נועה, עוד תנעה מן טרחק בנות-קולות עמומות, לא אדע אן נעלמה כל תפארה, כאשר לא אדע מקום מבואה, לא ידעתי גם נפשי, עוד שדהבת מנורה אחת דולקת על שולחן אשר אורה מתטעט לאטו, ומסביב לשוקי-אוכלים, קליפות ועצמות מפוזרות על מפות שזוחנות, מפות נבירה כבודה כלילת-תפארת, אשר כבר הפלטה אותה טבתחילה לי עיני מבין מסבים ואסתכל בפניה בננבת-עין ואראה והנה היא לבנת-פנים, בהירת-עינים, נאה, צנועה ואף שערותיה צהבהבות, ותהי צופה בי ומצהילה לי בת-צחוק-נדיבות, ידעה נפשי: אלי כמהה ותהי היא היר, אשר שרחה לי תחילה אצבע רומזת לגשת עד שולחן.

ואני מטקומי איני זו וגופי לא נע ונה, לא נרתעה בי גם אצבע יד, כי לא למדו ידי לעשות כן מדי אראה לפני יופי זר; ויהי לי מבטה כמת, ובשר נופה חנוט היה לי, ויהי לי ברק-כזבון זיו עיניה-חן וכריח חם של שבליים שדופות, חרוכות-שמש עלו באפי ריחות שמניה, אפס גם לא נמלתי מפניה על נפשי, יען כבודו, כבודו כל אברי ויתבלבלו חושי בי, רבץ עלכון וצער-כאב כמשא כבוד על לב.

ויהי בעשותי כה וכה ותגש נאלי לבנת-פנים ובהירת-עינים ותשנ

על ידי בכורקה ותנע בכקדירה בטצחי. מדי התקנתו פניה מרחמי אם ותלחשנה שפתיה:

- חם מצח, בני? חם? - חולה אתה, בני?

ואשתומם על האשה כי לא תשאל את פי לפחד מחלה ולראשיתה. אפם יד קרה נחה על מצחי ולא משה. פנה גם תמיה מן לב. ואסתכל בפניה ואתהה לי לאט מדי ששתי במסתרי, יען אמרתי עם לבי, שלמה לא תחי יד אשה יפה זו נחה על מצח לזהט זה? ויהי כאשר דברתי עם לבי כה, חדלה מקרבו תמיה כליל.

רשרושים מתוקים מן שיראים לחשו אל תוך אזני. אל הרגש־ ארגמן נגשה נברת שניה, שזופת־פנים, סנוקת־לחיים עם שחור־עינים אשר שחר מנחלים, ואראה והנה פנים ידועים לנפשי ויהי כמו ראיתם גם תמול וגם שלשום. נשמה נבירה בכברות, כמו קצרה רוחה בתאיתה ותפשק זרועותיה. שאנו כל יצורי נְהָה המאים בריב ונזרת קומתה חצופה זעזעה כל עין. תנועותיה מזורזות ולהפזות נדמו למיתרי כנור, ערוכים לקראת יד פורטת, ורגליה טופפו כעולות עלי שלבים לערש־ דורים. שמה גם היא כקדיד על מצחי ותשאל את פי רעותה בקול מתוח:

- הוא חולה?

התקדרו פני בהירה בעבי צער ותתלחשנה שתיים נשים במור־שיח קול רמטה. ואקרא מעל פניהן: חולה אני וזה הרגש ערש־דווי הוא! אולם לבי כאב לי מדי אראה בהירה מתרפקת על סמוקת לחיים ושתיהן תתלחשנה. אהה, למה תחלל אהובתי, בהירתה את כבודה מדי תלחש עם שחררה? - הנה לבי ביוגונו, כאשר פרפרו כל יצורי גני וילהטו באש אשר לשחררה חכלילת־לחיים.

- חולה. חולה קרחת הוא - שמעה אזני קול מתוך פי הבחירת,

אשר הרעיד יחד עם צנה כל יצורי גוי.

ואפן מבטי כה וכה ואראה: התחמקה חכלילה ונותר אנחנו לבדנו, אני ובהירה. ותשב סמוך, סמוך, על ידי לִמְראשותי, ותשם כף־ יד ענוגה על מצחי ותאהיל בתפארת נוח ובנשימתה רותחת על נופי המפרפר בטכאובי כאומרת לטוכך עליו מכל רע. רפתה מחלתי כמעט וקדחת לא צרבה עוד כסתחילה את בשר נופי. ויהי כאשר אך הוקל לי מעט ויפעמני לבי בכח כלב הוטא, שב בתשובה, יען בא לפני זכר העלטה היפתיה אשר נרשני ממנה זה, ותקבצנה כל מצוקות העלבון

ותרכצנה על נשמתו ככנפי עופרת עף ענקי. וינעצו המבטים בגופי כשפורי אש.

וכמו הקשיבה בהירה להגית ~~ב~~נסתר ותסעד אותי בחליי כאשר יסעדו איש חולה מתלה כפולה. הביאה את ראשי לזהמ מקדתת קשנה אל תוך חיקה. נזה שאנן. ותצין בי עמוק עמוק לתוך נפשי לתור שם פנת כאב. שמתני למשמרת את ראשי. צערי והויתו בחיק. לבעבור היות לי חסות מפני מבטי הור. אשר דלקו אחרי והרכיקוני להנתי גם בחיק. ותלחש לי -

- הרדם. בני. הרדם נא. בני. ויוקר לך. הרדם נא!

כשפוני צלילי קולה המתוקים וישפכו עלי תררמה ואיקץ כעבור תקופה שתומה לי לאור נברשות דולקות ולתרועות קולות-חוגנים. וארין עיני סביבי ואשתומם על מראה ואשאל לי לנפשי: האם לא האיר עוד יום? הכי לא נתרוקן הסרקין משכבר מקדואיו?

שוב נדמו קילות וכבו אורים כמעשה הראשון. גם מנודה מהבהבת לא משה מער שולחן. ותאמר אלי בהירה ותזהירני בבת-צחוקה:

- מדוע תשתומם בני על המראות והקולות? - הלא כבר האיר פעם שחר-יום וכבר פנה ויהי גם ערב אשר חלף וכבר אתא לילה אשר אילת שחר תפרוש. הנה תפרוש עליו כנפי אורה. ואתה בני. עודך נרדם. ערבה לך שנתך?

המעיינותני ממטעמי השולחן ותנמיאני יין רענן מגביע-גבישו. אשר הקר בי זרם כביר עם כחות מחודשים. ואתנודד וארד כעל ערש-דוי ואעמד על רגלי. התחמקה בהירה ושוב שבה אלי בתפארת שסלות-שני משכצות אבנים טובות ומרגליות. גם לי הביאה בגדי ארגמן. הלבישתני כתונת פסים ותו עלי מצלוחית פליסון. נשקפו לנגדי פנים קורנים מתוך אכפקלריה מצוחצחה ואשמה על נפשי שמחה גדולה. אפס. גם צר היה לי עד מות. כי עלה לפני כנחל מתנאה. זכר בית-החומה הכחול. נזה העלמה היפהפיה והעקף לעיני קלסתר פני השוכנת בין כתליו ואתקונן בי: למה לי כל יקר ומה בצע לי בתפארת אשר לא תחזה במ עין יפהפיה מדי תראה אותי בהדרתי?

וכמו עמדה בהירה על כף לבי ותקשב באזניה פמר ההוררי-נפשי ותתן בי מבט נונה. רוה-צעה. אשר חדר אל תוך תוכי כמבטי היפהפיה בראשית האושר. דמתה גם הזותה לקלסתר צנוע אשר לעלמה יפהפיה. ותרקד לעיני והרקיד לנגדי אספקלרית-ברולח ותעתר עלי קול-כשפיה:

- צער הוצק במבטך, בני, וכן - בצערך, ידעתי: נורש נורשת
פונה-שאנן, עם זרים בנד בך גם תום, רגלו אחרוך מבטים, חפשת
לרגליך תהום, תחת ערער שכבת הנפש, תועה היית, תועה אתה בני,
דבה עוד דרך לפניך, אין נואל ולא מנתם ופדות אין, הוי הוי בני, רק
בחיקי נוחה.

ואשכב כמצותה על דרגש בחיק ואראה שלוח כי נעמה,
יהי מתוק לנפש גם קול, ותבא גם חכלילה, שתי הנשים משולכות-
זרועות, חבוקות ומדבקות, מרקדות ומרקידות אספקלריות ומאורי אש,
ארבע זרועות חשופות, צהורות, כלבנת שלנ וכננה ירח חור עלי שלנ
צחור, אפס לבי בכה בי בראותי זרועותי-י קרות-חן, משולכות עם
זרועות חכלילה ואצמער על ערב וצירוף שני מיני לוכן זרועות,
צפתה בי בהירה ובעיני המשוטטות, הבינה פשר דבה, עקרה גופה
מבין זרועות החברה ותורה באצבע רומזת אותה הלאה, נעלמה חכלילה
כהרף עין, כרעה בהירה לרגלי על ברכים, סתרה שער ראש, אשר
השתפך על צהור צוארה כגלי כסף, כרעה גופי בתלתלי שער ולא תדמה,
התמוגג כי לב מעונג, מחולשה, מעיפות, ממצוקת-עלבון חי ופורה,
ואתהפך במכאובי כאשר שמאלה תמכה ראשי וימינה תבקתני.
- שור, שור, בני! - לחשה אלי בקול דממה דקה ותרמו באצבעה
אל מול חלון.

ואעיף עין ואראה אור יקרות, מורקדור נתו דרך חלון מעל ערשה
ונגה לאור שבעים ושבעה מאור ירח ושבעתים מאור חמה, אילנות
גן נהדר מלבלבים ומרקדים לקראתי ומסביבי ועליהם פרות ער אין קין,
ואחו בסנסני אילן ואריח באפי אלפי ריחות למיניהם, אשר יבדילו עלה
אחד מן שני, וארד אחרי כן מעל ערשי ואתהלך על לפני גן, ותהלך
גם היא לימיני דוממה ותורה, בת-מלכה תומדת, יהי אחרי אשר באו
הריחות אל קרבי, כיינות-אלמות ויעודוני וישכרוני, נגשתי אל המלכה
וצאחזי בכף-ידה ענוגה ונרקד שנינו לנגה האור הבהיר, מאור לבנות
בהיר, מאור שמשות נפלא, מאור שמשות מאליפות ונרקד ונרקד עד כי
עזבני כח ולא ידעתי נפשי, הקיצתי בזרועותיה צהורות אשר לטפוני
וכן לטפני קול מתוק ומלחש:

- בני, עדיין אחה תשוש-כת ורפה-אונים, עוד לא רפתה ממך קדחת,
גדרם נא, בני, הרדם נא ותרפא!

וארדם, ואיקן, וארדם, ואשכב בחיקה ימים ולילות לרוב; ותהי לי

דאם, אחות ושוכנת-חיק ותרב עלי עצמת גפופיה וערתת לסופיה לעיני שמש, ירח, כוכבים ורבבות נברשות; אפס נבר אור פני העלמה היפהפיה על אור שמש, ירח ורבבות נברשות, ויהי כאשר שכב ראש למנוחות בחיק בהירה, רפרפה מעל חיק דמות העלמה היפהפיה, ויהי כל ריחות פרח ופירות גן כמו זולפים לנשמתי מבשר הקורש וגוף הזך של העלמה היפהפיה, ונפשי יצאה, יצאה מן חיק, שסעה וילונות, טרקלינים, פלסה גתיב דרך פרחים, פירות, ורדים והרסים, שרכת פרסאות מאליפות, הסתבכה בין אילנות יערות עבותים ותמסס על הרים-סלעים ותתגלגל בבקעות ותתלכט על סוף חלון בית כחול, יען אשר ספנתי הבל פי היפהכיה מתוך כל היינות והמשקאות שבבכוכוקי-בדולת, ואשאף אור-נשימתה מקרב רוחות מנשבות, וחתי ידה ענוגה מנצחת במסתרים על גפופיה ולגופיה של בהירה, לבנת-פנים וגם קולה היה מהדר מתוך קולי.

פרו ימים, פרו רבו, וכמו כן מצוקת-לבי, פעפעה צרבת עלבון אל מעמקי נשמה ותערער כל אישיות גופי, התהלכתי חולם-משמים על פני גן ומרקדין, שולח רזון בפרצופי, ארבו אחרי מבטי זר שומס, פערה תהום פיה ולא עוד היה חיק לי לכתרה, ותכך לבנת-פנים ותתלש שער ראשה ותפרם את שמלותיה לאמור:

— בני! שער גדלתי לכבודך ולזכר שמך יפעם לבי בי, בת-צחוקך החייתיני, מבטך נותן בי נשמה וגם ינעש דמי השוקטים, כמים רבים בנעת בהם סועה, כי ראיתך, בני, עף, חולה, שבע-עלבונות, ואני הנולדת מהבל כאב לכך, אסוכך בערך, בנישמת אפי אנן על שלותך, בני, בשערי המפוזר אחביאך מפני סערות וזועות, את שבילי חייך ארפד בפרפורי-נפש ורטט-לבי, כי מימים רבים כבר טרה בת-צחוקך המחיתיני מעל שפוחותיך שני ואני הולכת תמס, שור, בני: הנה רנע, הרת הויתי, אחרון לרגעי חיים בוכים ומתלכטים בצפיה, או ראשון ליובלות שנים עפים-כאים כשורות אנקורים חוגנים, התאיר אלי בת-צחוקך ואחיה, ואם אין — אלך תמס, תמס, יכבו אורים כהרף עין, יפוגו ריחות גן-עדן למיניהם וגם ארמון יעלם כבתנועת יד אשף...

ואעמוד מחרישו, לא נעתי ולא זעחי, וגם פני לא נשתנו כמעט, ויהי כאשר כלתה לבנת-פנים את דבריה ויבהל גופה להתמקמק, כשלהבת גר מגורשת מני רוח, ככו אחד אחרי אחד כל האורים עד אחרון וגדם רשרוש עלי אילנות גן, העיפותי עיני ואראה: אין ארמון, פסו שולחנות

מן וכסאות־כהנמ. הם ונשלם כבוד רב. על אם דרכים נצב אני. שרמות
עומות שלנים. סופת זעה מתחוללת. ואני מטפס על גבעה בתוך זועה.
לא ידעתי דרך אשר אליה מועדות פני. האטפס במעלות נבעה או אשים
פני אל מורד. נשקף לקראתי דיוקן עלמה. שאנק. על יד חלון ננה היא
נצבת ומבטיה בי. עיניה תחוינה אותי. כאשר הנני נע ונד כמשתולל
בתוך הזועה. אפס תחייך לה לנפשה בשלותה ולא תניד לקראתי אצבע
וגם עפעף. יען לא צר לה על הלך נודד. לא קצפתי. נדבתי נופי אל
סופה: הנני, שלך אני. כולי! מלמלתי סופה בכחה כי עז ותמיח נופי
כן מיסה באילן רב־צמרת. רבצתי למעצבה לרגלי אילן נדול־סנסנים.
שמוח ורועד מקור ומקדחת צורבת. והי מרי תעו עיני במרחקים התפללת
עלי נפשי:

— הה סופות־שלג כסוני! הה סופות. זועות. סחרחרוני. סחרחרוני.
גוללו את נופי. גוללוהו. מלמלוהו והשליכוהו שם. על יד סף בית כהן
להיותו לרצועה לעלמה יפהפיה

נפקחו עיני ויחזו עמוד קיטוד מתמר ועולה כעין עמוד־קיטור.
המערפלים צוקי הרי־קוב ביום ויהי רק העיפותי עיני בו והנה נהפך הוא
לעמוד־אש אשר עינו כעין עמודי אש. המרפרפים על צוק־קוב בלילה.
ואני בסערה. ובתוכה מסתובבים. פורחים עלים ונופלים מן מרומים
חיות רעות ועזות לטיניהן שנהב ונמר. ארי וברדלם כלבים עזים
עם כנפיה־אש ושורים בני קרני־סודות. תנינים עם סנפיו־אש ותולעי־
ברזל ענקי־קומה. ויסתובבו ויסתובבו חיות וצפרים בתוך סופה
עיגולים. עיגולים. עיגול לפנים מעיגול. עד סוף שבעת עיגולים. ואני
בתוך. רחפו עצמותי מפחה. כי אמרתי אל לבי: וי וי. הן מרף אמרף
ואפרי ימוזר על פני שבעים ושבעה ימים וגם זכר לא יקום לי על
פני ארמות!

קול רעש הממני. ואשא את עיני ואראה אילן עף לקראתי באויר.
צמרת למטה ושרש למעלה. איש שיבה. אשר ראשו עומה שערות־
כסף. מטפס על אילן. ועיניו יורות זיקי אש. נרתעו אהוריתן כל חיות
וצפרים. יען נפל עליהן פחד איש שיבה. עפו להן אחת אחרי אחת ממט
נהלאה ונתר שנינו לברנו. ואתבונן ואראה: זקן עומה אש וערפל. עמוד
אש לימינו ועמוד־ענן לשמאלו. וירעם אלי זקן קולו מתוך עבי עננים:
— דע בן־אדם. אשר באת בממשלת שמן!

ואפל על פני מפתח ורוחי בי התעלפה. ויגש זקן צלוחית פליטון
אל אפי ויריחני כתוכה. ותשב אלי רחי מן ריח כי עז ואיקץ מתרדמתי.
ואחי מוכה-תמהון. כי לא עוד ידעתי דבר מכל קודות חיי עד החם
וגם נשכחה ממני ראשית דברים. אשר הביאתני עד הלום. הורידני זקן
אל יאור ויטביל את בשרי במימיו הכי זכים. עליתי מתוכו פתור וכשר
כתינוק נולד. ויוסף הזקן לדבר אלי מתוך עבי עננים:

— דע לך, בני, אשר הרסה רגלך במדור ראשון של ממשלת שפן.
אפס עוד לך תקומה, בני, ולא נבצרה ממך פדות. הגה לך מקל זה
אשר בירי קההו עמך ולך. ימים ולילות רבים, יוכלות שנים תכתת
רגלך עד אם תבוא עד קצה גבול מדור ראשון. וכיטונו: הררי צפרי
תכלת מתעלסות באהבים ומנעיטות זמר על פני מי מנוחות. פהורים
וזכים כעין הרקיע. אפס אתה, בני, אל נא תפנה ימין או שמאל, כי
בנפשך הוא. ומיד אחרי זה יתעופפו סביבך כל חיות רעות למיניהן
שורים בני קרני מדות עם צפרים דורכות וכרבים עזים, עזים, שוטמי
אדם. ענף לפנים מעגול עד תום שבעת עגולים. אפס אתה, בני, התחזק
נא ובקע לך דרך בין עגולים, מבלי פנות ימין או שמאל עד אשר
יעלמו מאחוריך כל העגולים וידעת כי יצאת בשלום מן מדור ראשון
והנעת ער גבולות מדור שני. ימים ולילות רבים, יוכלות שנים תכתת
רגלך, בני, עד אשר תבוא אל קצה גבול מדור שני. וכיטונו: צפרי תכלת
וכרובים זכים מתעופפים הליפות על פני ערבות מישורה. מי מנוחות ועל
פני תהומות אש וגפרית. חזק, חזק בני וכך לך לדרך, כי בנפשך הוא.
על קצה גבול מדור שלישי רועים נדיים ומלאים, מראשם ועד פחצית
נופם כולם תכלת. ממחציתם השניה ולמטה — אש וברד. על קצה גבול
מדור רביעי: סופות-זועות מתחוללות על ימי אש נועשים, רק לרגעים
תשוכנה סופות יצפצף עדי רגע קול בודד טפי צפור מזמרת. על קצת
גבול מדור חמישי: אריות וברדלסים, נחשים ועקרבים, תניני אש
וביניהם, פה ושם, בין מלתעות חיות ולהבות אש, רטט בודד מנשמת
אדם מפרפרת ושירת תחנון יתום כקול בכי. על קצה גבול מדור ששי
הוא סף שביעי, ידעיה און קול מזמר פלא. מטרחקים נשא קול ומקרוב,
מתוך תוכך הוא מתפרץ ובקולך הוא מהרד. את דמיך הוא ממרס ומשכר
כל הושיי-חושים. אפס, בני, הזורר הזורר שבעתים מפני הקול, סגור מפני
על נשמה ואל תניד עפעף ימין או שמאל. פן הכרת תכרת מכל
עולמות וגם אפרך יפוזר על שבעה ימים, וחיה אם תעבור, בני, בשומם

גם מדור שביעי ש' ממשלת שטן וידעת כי יצאת מתחת ממשלת סמאל
ונפתחו לפניך שערי נְדֵדָדָן.

ויהי אחרי אשר כלה זמן את דבריו ויעל מעלי בעבי העננים,
קם ויהי לעיני המראה ככל אשר נבא. התעופפו סביבי כל חיות רעות,
צפרים דורסות וכלבים עזים. הקיפוני ענורים, ענול בתוך ענול,
עד תום שבעת ענולים. ואליבש נבורה ואעשה לבי עז כחמיש ואבקע
לי בכחי דרך בין הררי אש, תהומות נפרית, שורות צפרי ברזל עם
שורים בני קרני מדות, בתוך תולעים ענקי קומה וככבים רעים עזים,
דרך סופות־זועות ומשברי מים כבירים, נצלתי בגלגולי דרך כל המדורים
עד אשר הגעתי עד סף מדור שביעי, ואעמד פה על עמדי נטוֹך־שכרון,
באשר כל עצמותי רחפו בי מפחד ומכאבה־התקוה, כי הקשיבו אוני קול
זמרה, מתוך היה קול ואיום, יליר מרחקים ובן משק נפשי, ויהדרו מתוכי
רבבות קולות צפרי תכלת, מתעלמות באהבים על פני ימי מנוחות ועל
הררי אש, רנת כרובים זכים, מתעופפים מעל תהומות נפרית, שאנת ארי
ואנקת דוב בנידו לטרפו, נביחת כלב, נעית מלא, המית סופה ולהישת
פתן, פלאי היה קול, קול־קולות, שיר־שירים וקִינֵת־קִינֵוֹת, ואחי מאזין
לקול ואתמונני מתמונני ומאימה, משששמה ומשששף רחמים, ויטלטלני
טלטולי עלם, נבור, ניזר, רהמן, אכזרי ויגלגלני מעל הררי שלנים אל
תוך תהומות אש, מעל פני חלקת מי מנוחות אל בין סופות־זועות, ויפצחו
לקראתי צפרי תכלת רנה ונחשים ועקרבים ענו להם כהר, נעשו דמי,
התאזרתי חמה, נבורת־רחמים ומששמה לעקור הרים, לחצות משברי
ימים, לנשר תהומות, לכבות להבות אש, לשתק סערות, לשמע נדיים עם
מלאים על נחשים ועקרבים, לעקור משרש אילנות־קומה, עתיקי־ימים
וכבדי־דליות, לקרקר קירות, לפוצץ חומות, לגזור גופי אברים אברים
ולגדלו שנית אברים, להזין עיני בדמי פצעי שותתים, לחפור בידי קברים,
להיות נשר מנקר חזה, חזי, לעוף על כנפים אל תוך הקול המתוק והאיום
ותפרושנה ידי לעשות נקם, מדי לחשו שפתי תחנון. —

צדני קול באשה, נפלתי שבי בזרועות מזמרת, כפרי רופף אשר
ינושל כמו לרצונו מעל אילן, ויהי בכרעי על ברכי לרגליה ותצתק בפני
צחוק זדון ונצחון אחרי אשר אישונה בקשו ממני נרבה.

לא ידעתי מי היא אשה זאת ומה היא לנפשה: אם קבצנית עניה
אשר תתחנן לפני על נפשה לאמר: רחמני נא! ואם שלטת חיי היא,
בת־מלכה צנועה או בת־בליעל, ויבצר ממני גם לדעת אם בלתי נפש

אשה אחרי שרש נשמתו ותבוא לקלוע לי עריסתי ואם שוטמת היא הניתי ובידיה תכרה לי קבר, לא ידעתי גם נון פרצופה, חזות עיניה ופשר צחוקה, יען אשר שנתה ככרום נונים וצורות למיניהם, ותהי הפלילת-לחיים עם עינים כהירות, ויש אשר נשקפה אלי כלולה כדמות העלמה היפהפיה, לא ידעתי, אפס חבוקים ומך-בקים היינו מסכים שאננים על פני קפי ימי-תכלת בהירים ותזוינה שפתינו מונות מכפר גלים באים-שבים וגם חומלות המתפוצצים אל סלעי חוף, ותלחין אל גופי אשה יום יום בזרה שמש ובערוב יום ותער אלי חיקי את יובלות ימים ושנים, אשר לבה הלם לי בצפיתה תמיד אלי, המלך, יובלות ימים ולילות צפתה בת-מלכה, קשורת-כשפים, עד אם אנלה אני ביעף ואנאלה ואעקרה מזרועות-כשופיה וארליק עליה, על ראש שנינה שמש אחד בשמים, ובלחשה גלתה די גם כוד, כי לכבודי, שרתה זמירות ותקרא אלי בזמירותיה, כי אנכי אלוהיה, יחיד מולך על לבכה, ואין אלהים אחרים על פני.

האמנתי ימים רבים, האמנתי, אפס טקין ימים נגלה סוד, ברנע אחד נגלה, פעם היתה מלכה מחרישה ושוטמה מדאנה מסותרת בתוך חנוי לב, במלה פתאום כפירת גלים ותסב פנים ומבט ממני ותלחש בתמימות מחוצפת, כמו לנפשה:

— שור, אהובי, בן-שחף ירקרק שם על פני גלים!

נתבשרתי: פנת-סתרים נפתה במערכות שרעפי מלכה לאלהים אחרים על פני, ותשט מאחרי ותנזר לבושת אחרי כל בן-שחף ירקרק וכל קן אור מרמז מן מרחק, והיה, כאשר תחדל כליל לכפור גלים בתענוגות תחדל לכפור גם נשימות אפי, ותחדל, ואסתכל בפניה ואראה אותם עומים עננה קלה, אשר נולדה בת למפח-נפש מפתר, נשקף לי מתוך עיניה גם ברק זר מאיים, וגם ונעזב חופי ימי-תכלת בהירים ושננים ונלך לנוד ולנע יומם ולילה, כחוטאים מגורשים, עד אשר באנו אל תוך טבור מדור שביעי, ואפן מבטי ואראה: שקופים היו כל מחזות לעיני וקרובים כל מראות ללבי כמו ראם מתמול שלשום, כל בבואות וכל רשמי דברים היו עודם חתומים רעננים על נפשי, נחש לי לב, הן גם פרצוף זה אשר לאשת-לזיתי כבר נגלה ודאי לעיני לפני יובלות, יובלות שנים, ואף קול צחוק זה כבר הרנין לבי לפני תקופות ימים אין מכפר, קצתי בנפשי מבת-זוגי, ומכלילות-דודינו ותשבת מנוחה ממני.

פרו ימים, פרו, רבו, כמו כן רבו גם עלבונות-לב, בין חומות אנו שוכבים שנינו חבוקים ומדובקים, שביבי צהלה וברק משטמה מנצנצים

חליפות בעינינו. למעצבה שכב אשכב על-יד חיקה ואתמקמק מתענוגות
ממכאובי המדה ומשטמה. שמה נשתה מנביע אחד מדי נפמם איש אחותו
במאכלי-שובע ונתחמם איש לאור חבר צונן. כאשר האזנים תקשבנה
כאפרכסת ותחתרנה לדלות מתוך דממה אשר מביכנו הר צלצול פעמון.
קורא זוג זר להתונת-דודים או פזמון אבלים בעת לְנִית-מת. וכאשר
זועות-סערות משירות עלים כמושים לרגלינו נדרוך שנינו בשלכת ונשרך
דרך מרושלת. מדי נארב אחדי טפות ננובות גַאֲשֶׁר זר ונתמקמק מן
קנאת ובהילה יחדיו.

אפס כאשר תבאנה שעות בין ערבים מעוננות אנעץ בנגיבה
מבטי בחפי ימיתכלת בהורים. אשר רק אפס קציהם ינצנצו אלי מן
מרחק. ומדי תתעמף נפש אפרוש כפים. אקרא. אתחנן לזקן. כי יגלה אלי
מתוך עבי עננים. יחנני ויחלצני ממדור שביעי אשר לממשלת שטן
ויוצאת-ירכו. היא העלמה היפהפיה. בת משק בית-סמאל. שומרת ראשי
ושוכבת-חיקי.

הה, מה אשרתי!

נתבשרתי:

נסתם נולל על הוד כתום נדא, שלשלת יחזק, אשר הכהיק מעל קלף פני אם נוססת מאחורי שנים רבות בבית-הוטר בעירה נדחת ונוררת אחרי חוט משי שני, שולי חרות לומדי תורה, מופלגי עם, ישישים יראי חטא, ניירים מפונקים בחסידות, יושבים על כסאות בישראל, ותהי האם אוסרת אותי בחוט ומתישה יומם ולילה בשעוליה ובנניחותיה הרבניים, תרועות עבר עתיק נוסס, המעלות מתוכן לאונים קול ענות של נאות חולשה ויהדות חורבן, את קול פעמי בן הצועד בין חיים הוללים מנסרים בעוה, ואני, הבן, מניח כפעם בפעם מבין חודבות כארי וכשועל לפלם לי נתיב עלי במות חנ אשר בנו זרים, לכבוש צחוק לינצח על חזות אשר לנשות-חמדה, השואנים בעוה, אפס בגלל אם נוססת קראו אחרי נשים הצופות חומדות: רב, הוא רב מה, חת, הוא רב! והנה נסתם נולל על הוד נורא, אשר הבהיק מעל קלף פני אם והכתים חיי בן וכבר עלו עשבים על קבר ויציצו וינדלו אל תוך ספרי ויהיו עם לטרים, נסתם גלל על צער נסיסה כבד-ימים. - הוי, מה אשרתי!

והה, מה אשרתי!

בא זר וכסה בהינומה פני האחות, מבעת אחרונה ורופפה בשלשלת אשר בלתה ימי נוער למראשותי אם החולה נצדה במסכתה על הוד מנומס, חור-דם, אשר הקרין עוד פניה צברה במטמונים הרהודי חטא טמירים, יחירים, מבושים וזדונים, פרי המדה הורת-דם והסנית ותשתק בכזבון, הדיה על אנחות האם את שועת החטא הממיד וממני דרשה במבפיה אלמים חשבון רכושי ונפשותי, אשר עשיתי לי וצדיתי בכחי עבורי מדי קראתי מעל פניה את הקנאה אשר התקנאו תודת המנומס ותמדתה הלאה

בנרדוי ובעינוי העליונים ללא חפץ ותכלית על פני אכזריות כרכים גדולים וגם עליהם שאלה חשבון ובשאלה אותי לחשבון היי ולתכליתם הוד גם מקולה קמרון עלי בגלל געזירה הנמקים כמו באשמתו ללא דוד ונאל - והנה בא הנואל והתיק את הבת ממראשותי אם, פרק מעל כליותי צער הוד מתמקמק בבתוליו אשר העיק על שכמי ועל כנפי דרווי במשא כבד של אבק דורות רבים. בא הזר, איש מבני השוק, הגסים העולים, אשר עשה חיל שם בבצתם ויבנה לו בית, בן ומעמד-תואר, פרש ידו על יופי יהוד ויכניעו ויארש לו לאשה את האחות, המיל זוהמה בשלשלת-תפארת מורשה מרבנים מפונקים, ישישים לוטדי תורה ויראי חטא מדוד דוד, ככס וזנן צעדי רגל נאוה עם פעמי בת נדיב, המטופפת בהדרת הן - והוא הכובש - הוי מה אשרתי!

תמו וגשלמו גם חיי אח בן אם, אשר רכו משני שנותיו, רכו בן גם צעדיו מצעדי רגלי, אפס קרא גם הוא למלחמה אחרי אשר שאנתי להלחם עם היות בני אדם ומשמרי עולם זה, סגן הוא לי בקרב, על כן לא חשבוהו בני אדם, לא חשבתיו גם אני, אם כי את חייו כליל גרב בקרב וגם המה, מאד המה לבני אליו, יען כי שני הוא לי ולא היה חפץ בקרבן זה, צרה, אולי, גם עיני בו לראות אותו שני, ולו אחי הוא בן אמי, חרז פסיעותיו בפסיעותי וחותרם שנית בצעדיו את השבילים אשר דרך עליהם הבכור הבודד, עקב אשר ממעט הוא בהדיו העמומים את שכוף חיי אח כי עו, פחד בי גם לב; פן מהבהב שם במסתרו זיק קמרון על הבכור לאמר ברנעי מצוקותיו: ממנו מן הבכור, לי שלומים ומירו ידרש דמי יען קרא לי: עורה, עורה גשרים, קרע, קרע מיתרים וקפוף אל בין הסערות למלחמה! ואני לא קראתיו, לא אביתו, והנה נפל אח רקע על שדה הרינה מות נמלה בין שורות המונים פחדנים מרצחים והוא לא קרבן ולא גבור, כי אם אחד מרבכי רבבות, אשר זובב את דמיו אל דמי הימים העכורים של עמים לוחמים על שוא כתינוקות ושופכים דמים על לא מחיר, אולם לא צבעו דמיו בארנמן את תכלת יצרי הצנוע, תם ונשלם את. - הוי מה אשרתי!

והה! מה אשרתי!

לא האמין לבי בקרבי מימות תמיד-בידי ורע וכאשר בנד בי הרע תהדיסה בנידה תפלה גם אותי, כופר; נתצתי ראש וקרקוד אשר לאהובה לא ככהן מנתין קדשיו, כי אם כמתכונת גבר נבה-הרות, אלים זה, אשר אינו נופל עולה על ביליוני בני-מינו! חזיתי תולעים מתרוצצים-שורצים

על פני בצת־ירקון ואהי נצב מתמיד, משביע מזיו רקבון עיני ולא חדלת
 זנב לא בכיתי על שפלותי; קראתי בלי שמץ בוז, כי אם כקדוא איש
 מעל מגלה תפלה פרשת חיים זרים, את דברי מבקרי המטומטמים, אשר
 שפכו בפה מהיר לענ ויצליפו במגלביהם על יופי פקח וחן מרטט
 מרטט שבספרי, אשר הרום והנום עמי יחדיו דורות רבנים וישישים
 מיוחסים, קלף פני אם נוססת מאחורי שנים רבות, הוד יהוד של אחות
 מגואלה, עזות צנועה ומבוושה, כי תססה בחביון את, אשר מת על שדה־
 הרינה, רע בוגד וראש מנותץ של אהובה, יען אשר עוד לא קשפתי
 להגיש יפיי עד נבול עין זרה־זולה ואל תנוך אוזן מטימטמת ולכלי היות
 תפארת נסתרה, אחרי אשר ידעה נפשי, כי אין חפץ לתבל זו בתפארת
 ואל לזוחלים בין שמים ובין הארץ יופי, חלפו כליל מני עין וקשב לב
 דמות אם, דיוקן אחות, אהבת רע, גבורת את ורגנת ספרי, חלפו לאברון,
 ימח גם שמי וימח כחי במלחמה ולא יהל לעמי ולא לעמים, לא שם ולא
 זכר לי בדור ובדורים ולא במשכנם לי פסל, אזרה הלאה ואותר על
 חלקי בשני עולמות עדי עד; ואם יאתו צדיקים בגן עדן לחזות בנועם
 הוד וליהנות מזיו שכניה, כאשר כזבו לנו דורות חסידים מחוצפים בשם
 ה' וספרי יראים, הכתובים בצפורן אוזים על ידי רבנים הווי הבל – אל
 נא יחד שמי וכבודי בין צדיקים ולא אתאו קרבתם ואף את פני אסב
 מהדר זיו השכינה, וכאשר תרמו לי אצבע יד אשר לישיש נדיב ומצהיל
 פנים לאמר: בוא, בני, ושב עמנו! ואענה לעומתו בקור: לא מאשר
 נכלמתי עמתי, ישישי מרוחק מחברתכם, כי אם מאשר לא בן אני לכם
 ולא חלק די עמכם, לא צדיק אני ואיני רשע; איני הוה, לא הייתי,
 כפרתי, בזיתי, בירכתי ימים שמוני, בין תגינים.

. 11

אתע לי בדר בירכתי חיים בין בני אדם חורדי־דמות וחדי־מעט,
 תועה ומשקוף על ערדי ימים כהים מתנהלים לאטם אל המורד ומעפרים
 אבק חולין לעינים הדאבות, אם כי שרשי נועי וחיי יונקים מספועלים
 כבירים ומקולות חוננים אשר על הנבעות ונשמת תפתח פקעה רק
 לקור נלגלים מנסרים בטבור הוהית ומחזרים עמם נודלות עמים ומעמדוה—
 יען כי אמן אני.

אשוה לי דמות כהה אשר לחם יושב אהלים, אשפיל בעגוה קומת

לארץ כפושמן כור מסתפק במועט ומלקט בעיניו תותים על פני קרקע
עולם, אעמם קול ואחריו לפשי ריטמוס לאה ומרושל של סרת חיים, אם
כי אח אני אל כל נאה-עריץ אשר יעלה בסערה, ישלח גרון בארזים
ורצון לוחם עם יד חזקה וכגבשת בכל פרי ופרח מרודרים וגם בנוית
אדם מלבלבת לעץ - יען כי אמן אני.

אעמיה על פני יריעת העצב, אתנהג בתסידות ואנלה כתלוש, תשוש-
כה, עם ראש נע ונד לרוחות ונו רופף ומתנדנד באלל כעלה-סתו, ואהי
כאיש אשר שרעפיו מפורים באין קשה, רוחו מרקדת תמיד בין טוב
זרע לבלי לבחור ותלונת עולם לנה על שפתאי, אם כי הכו יונקותי טימות
ראשית שרשים עמוקים ומסבכים באדם וכתבל ותכלית שנאה אשנא כל
רוח נכאה, רצון נכנע ופה מתלונן, עקב אשר חי בקרבי רוח כביר ורב
פעלים, כאשר חי אלהים בשמים, וגם רגלי תדרכנה בעוז ומרי על
אדמתיה, היא אדמתי - יען כי אמן אני.

כחות עוז ונאון רב טפחתי בקרבי במסתרי אפס הגני בז היות
נבזר מקבל לעיני זרים; כבוד אדם נאה, עיקר, תבעתי לנפשי ואתחפש
כנקלה וכמפל, ואהי נכסף תמיד לחיי-תואר בבית-קן אשר בנוהו ידי
מדי שלח אשלה את ימי כאדים אל מול קני זרים; אשאף אהבת לב
מחיר ומזלול לעינים בנשיאות הן, אם כי ידעה נפשי, שכח נאה חרד
גם על כבוד-צורה ונימוסי-הן - יען כי אמן אני.

אתאו ארמונות צוהלים, מפכים עשר-יין ואגדה אחרי אהלים
שקשים, פנת נג ולחם צר; אהמד יופי חצוף, תונג בהוצות עיר ואכלה
גשמי אחרי ריוקן צנוע, מפיך תום עם ותורים עד בלי קץ; הגני שש
על מדי וקרב ודורש שלום רב לאדם ולחי, לחר ולניא ולכל אני עין
צנויה - יען כי אמן אני.

אשים יד לפה ואריק אמרים לבלי קץ; אנכב לעני שפה ואצחק
כקול רם, אנאק כפצוע ואהמה כמנודש מני נו; המון תהפוכות ומסוות
על יצרי לב וחזונת-רוח, אתעטף במליתות ואשתק בשלל נונים למען
משמש לי דמות ואחוז לכה עין; אבנה עבודי דיקים עם סונים לרוב
לבעבור אתחטק מכל עין מרנלת אשר תהי לכה עד תכונתי - יען כי
אמן אני.

מטולק מתכרת הבריות, נעלה מאהבתן ומשנאתן, מתאות-נקם
ומחמדת כבוד שוא, אתכולל בתוך הקהל, אתלונן על חנם ואריב ריב
לא לי, אתקוטט, אמתא ואתרק שן למען תמעות בני האדם, שתף

למראה עין את נפשי אל הנם ואבלם. הזן את עיני במראית נונים ואח
אזני - בצלילי קודות; אכרה לי את לבותיהם ואחצוב מפיותיהם דבריט
אשר אצרפם בבאים עלי גליון - יען כי אמן אני.

.III

הוי לך, אחותי, בת-הוה, הוי הוי!

הוי לך כאשר תפרחי בהדרך לשמח ביפיך לבבות נכרים חומדים
ועינים מסקרות-כתאאות; וכאשר נבל תבלי להיותך מרמס לכל רגל זר
סתחפש בבגדי כהונה של: כבד ליופי.

הוי לך כאשר תתמי פניך כיונה, חשירי למענביך כפיך שיר השירים
ותקריכי את בשרך להיות כקור תענוגות מצפה תמיד לקראת כובע
אשר יעלה עליו כעל מוזמן לו; והוי לך כאשר תגיחי כלביאה, תלחשי
לחישת נחש מדי תתגרי קרב עם מאהביך-משטיניך.

הוי לך כאשר תזובכי את דם נאותך דרך פצעי עלבונותיך, תכרעי
לרגלי אדוניך-בעלך או תהי משרתת לאדונים זרים, תעריכי שולחן, תציעי
מטות ותצפי הליכות בית-דן כאשת-חיק, או הליכות רחובות נרחיב
בלילות שוממים כמורה; והוי לך, כאשר תתלבשי בעדי עדיים תיפי
פניך ותעטי על שפתך בתצחק על פי נזירה, למען היטב בקול שירך
או במחולך ההפקרי עלי במות לבבות תפלים בגלל הטריפם אותך
לחם חוקך.

הוי לך, אחותי, מעין אורבת, חומרת בשרך, מורוע מחבקת, עמלה
לכבות בך כבוד אשה וכל שביב שזהבת נשמת אדם; והוי לך מיר רודה
בך בפרך, מרי יערוף לך הפה חלקות למען נשן בקרבך רוח ערה-נאה.
הוי לך מטעוררים קישרים כתרים לראשך, עקב אשר נכנעת לעשות
נופך כלי שרת לזון יצרים זרים וזאת נשמהך - אוזן קשבת לאנחות או
לתרועות נצחונות של נבורי חיל הכתפארים באזניך בפיהם, אחרי אשר
נמו לאהלך להנפש תחת קורתו מתוקף מעלליהם כצודם ציד נפשות
אחיותיך; והוי לך מקנאים תשושי-כת, אשר יחרקן עליך שניהם הרופפות
וישלחו בך דברי נקמה שנונים לבעבור חלל שמך והשפילך יען אשר
נועות לבקש גם לנפשך כבוד אדם נאה.

הוי לך, אחותי הרובצת תחת משא הצניעות, אשר העמיסו עליך
כמצות-חייך יחד עם הסבלות אשר נגזרה עליך כתפקידך; הוי לך כי גמל

עליך לספח בדמעותיך את תנך ולכרוע כל הימים תחת כובד יפיך, היופי המליטין עליך ומנלה עקבות שביליך לצידים אורבים לך על כל דרך; כי צוית לשבת תמיד דומם, מדי השלחי את שנות עלומיך כאדים אל תוך תוסתך ולצפות בלכ הולם ומפחד עד יחננך ארונך, יפקרך ויקרע מעליך עדיי תפארתך אשר שוטה עליך לשמרם למענו במהרתם, כחולד ההרים את עורו הזך, לבעבור תפלטי בבאים את שארית יפיך לתוך דור נולד בצערך אשר יתעופף בתרועה וישתער כמנצח וידיחך באבך מבין שורות הלוחמים אל מחנות הנחשלים; והוי לך מכל קורטוב של תענוג אשר יחננך בו הגבר בחסדו וינהילך אותו עדי רגע, שלם תשלטי במחירו בחדשי עני ובכבוד אדם חי.

הוי לך, אחותי, בת-הוה, כי גולו ממך כלי ימי של האדם ולבשוך ערטה תחת חרב ולמדוך להישת פתן תחת נאזים חוצבים להבי אש ושליתת אדם תחת גרון; כי יפיך הוא כמל משכים ובשלהבת רוערה, אשר כבה תכבה אותו כל רוח פה, וכבודך הוא כענן בקר וכצפור פצועה לנוע עדי רגע מדי תקרין עליו עין מעגל מפיח כוכבים.
הוי לך, אחותי, בת-הוה, הוי, הוי!

IV.

כל חעמים תקעו כף והריעו לקראת קול הרור: דרור לרות, לחי חיים ולכחות עות.

אתם כולכם, רבנות אלפי העטלים והמושכים בעול זה, אשר דלל העולם מלא אתכם ולכם אין דמות ותבנית אין - האיננו!

התעוררו, התעוררו, קומו ועלו בהרע ובגרון, בחכת נקם ובדבר אלהים חי.

מי בכם לב דף ועין דומעת תמיה נאות השותת ידם ויד פושטה לחסד נדיבים - צאו, פוצצו שער ובריה וצאו ממחבואיכם צאו!

אל ישמע בקרבכם קול חתן, קול כלה, כי אם קול תרועה למל מה; לא קול אהבה ולא קול שיר, כי אם הרם, הרם, הרם.

עורו עורו את העולם הישן עד יכור בו, עדרוהו, עוררוהו.

כי כל העולם כוזב, כוזב, כוזב.

תבו הטת הבו את כל החלואה והרלות כל קלון האדם והשוכן

אשר הייתה הנחת המנוחה אל המבואות הנדרהים ולמרתפים האפלים
הבו הנה, הבוס, הצינום לראות.

כי כה אמר האדם:

גלאיתי נשוא את הנוגש המנדב ואת העריץ הבונה ביעת אלפי
רבבות העמלים בתי משכיות לנאשו ובתי-החולים עם מצבות-נדבה
לאפלים ולרבבות, למען קצין בנדבתו החסודה את כנפי הדרור וסתום
פיות המרד.

קצתי בעריצות המעטה על נפשה ככות החוק ובשקר המדבר בשם
אל יה; בתקוף האומר: סדר! סדר! ובכהן איש סודו של הנוגש המטיף:
הכנעה! הכנעה!

בושתי מאלמות המקימה לה בתי תורה ודין, למען אשר במשפט
מעשי שוד ועמל וקלני מנופים שחוחים, פרצופים קדורנים, שכמים נמוים
לעול ושפתים נובלות מתחונני נדבה.

על כן היה דבר האדם כה:

התקוטמו וקומו, אל תיראו, אל תפחדו, עלו על נושכים ומלחציכם
בסערת קרב; כי לא ברכם אלהים, לא אהבם, לא נדב עליהם מרוחו
ולא יהם כי אם לכם ילחם.

וי וי קנוי אדם, כי הייתם זבל על שדותיהם המשתרעים למרחבי
תבל ודוכן על פני ערבות אשרם; כי הייתם כלבים שומרי צאן עשירים
מפני חמת כבשתכם הדלה ואת מקניהם ומיכם - מפני מפכם הרעבים
לפת לחם. - הבעבור כן תכנעו לעולמים, לעולמים, זהו בני אדם ענויי
רוח ונכאי-מעש?

האינו, האינו, התקוטמו וקומו, אל תיראו, אל תפחדו מפני דת
ודין, יען כי מאת מנדכם היתה הדת ונושכם יצרו דין להבהילכם ולגזול
מפיכם צעקת הכאב בעורו בין שניכם.

הה, מי בכם נענה מעוות-חיים ובזוי-כבוד, צאו פוצצו שער ובריה
וצאו, מטהבואיכם צאו, שוב השיבו לכם בידכם גזילת דורידורים;
משמני ארץ, תכלת שמים ורוח אדם נאה, הני נחלים וימים, פרחי
יפירות הוד.

כי לכם תבל ומלואה ואתם הננזלים.

עורו עורו את העולם הישן עד יכוד בו.

.V

איכה אתן מנוחה־שנת לעיני ותנחומים לשרעפי לב. אם בכה יבכה באזני כל היום על לך רך וישביעני מאנחותיו גבר זקן וקשה־יום ותליל מר אשה רכת שנים ויעלת־חן?

וי וי, בכה יבכה עולל רך, בצלם אדם מוכה־אלהים עולל רך, הרובץ על יד שד צמוק וחטומה, אישר למרת־נפש ונשוית־אושר אם. וי וי, בכה יבכה עולל רך.

ישביעני מאנחותיו גבר זקן וקשה־יום. רבו מדוי לכו מדוע חייו אשר רבו רב, תחת משא שנים כרע איש, תחת תלי משאות זקן־טב. תחת לילות נדודי־שנת וצפית־כאב, תחת עלבונות שותתים דם, תחת משא חובות, חובות לבלי קין: לאלהי שמים בורא עולם, לחוקי אדם ולכל דין כשר, כשר ונכבד־עם. וי וי, ישביעני מאנחותיו גבר זקן וקשה־יום. תליל מר אשה רכת־שנים ויעלת־חן, כאשר יהמה בליל־זועה בין עפאים רוח מר, כאשר יזרום בקול בכי ואנחת־תהנון נהל סוער עדי ער, כאשר יתיפח ויבכה על נפשו להרפה כי נתן תום עם יופי אשר נמכר חלף לחם־חוק, ככה תליל מר אשה תורת־דמות ודכת־שנים על יופי־נעורים אשר קפצה עליו שיבה מרם זמן, וי וי, תליל כר אשה רכת שנים ויעלת־חן.

אני, אני עולל רך, בצלם אדם מוכה־אלהים עולל רך, כל בני הדלות, בני הדלות, עיפי משא ודאגת יום הם דמות הגבר שבע־זמיים וקשה־תלב, ועטנו אשה רכה, חרדה, אשר עיפה נביטה לעלבונות ולקלון ומנהמת ממזרת ארץ ועד ארץ ים – יען כאבה הוא כבוד האדם אשר חללוהו בני אדם.

.VI

כל התריסים הם מונפים ולא יחרק דלת־ציר, וי וי, על אשרם שקמו בני אדם, כל התריסים הם מונפים. שרך ישרך דרכו גבר זקן ושבע ימים ועל שובו משא רב, וי וי, שכם זה כפוף הוא, שרך ישרך דרכו גבר זקן ושבע־ימים. נוהרים המונים קשי־עורף, נוהרים לאשם ובעצלתים, אלה הם בני דלת העם, כשרמות־ישיכון רחבות־יד, כשבליים ויקות, חרוכות־ציה

והמקוריות. כמסקנות ארוך לבלי די. וי וי נחמים המונים קטי עורקי
הנורים. חנונים נלגים וקרומות יתנו קול. המוני עם מנצחים על
הפומן התפל על ויום קורים ושוממים לבלי די. וי וי. בעד מתן שכר
קל. בעד מתן שכר קל. חנונים, חנונים נלגים.

שכב ישכב על הקרקע שמוח תנוק קם ויפדכם הנלילה הנלילה.
אחותי בת זמני ילדת תנוק זה. והוא כוכב ומיליל מר: ויל הבני היה
הבני הכי עוד פת לחם צרו שכב ישכב על הקרקע שמוח תנוק קם.
ואני המשוורר שר.

מה בצע בשיר אהבה ובשירי שירים עלי יופי ופאר אם כל יש
טובע בבוקר? מה בצע בזמירות הרמוניות מקושטות בתפארת ריטמוס.
אללי, אם עול קשה נשא ובא. וי וי, הנה היא בא. עול עולם עדי עד.
כמשנות דור ודור. הוי, עול קשה נשא ובא.

והוי מעצב כבה, פגיר של ימות-החול, של יום חול ארוך לבלי
די. וי הוא כבר בא. כראנה כברה, מטושכה וקשת-ערף הוא כבר בא.
הוי מעצב פגיר של ימות החול.

אפס בני האדם פרים ורבים לכל מלוא תבל עד כלי די. מחומה
נדולה נשאה לתבל ולכל היקום, יען זעום הוא הפרי ורזון שולח ביכול.
ואולם בריות, בריות לרוב. בני אדם פרים ורבים למלוא תבל.
על כן תהה יתהה לב:

הלא כל יופי כבר חולל וכל חן הן נתן לעני. שלמה היא מלחמה
ועד מתי יארכו מרי וקרב של אויל מתאבק לריק. חוי, חוי, לריק. כל
התריסים הם מוגפים.

VII.

כי נשבעתי: לא כראי, לא היה כראי, הוי, הוי, לא היה כראי
לדת לעולם תחתון זה.

שא רגליך ופסע. פסע. פסע. פסע. על קרקע ע'ם פסע. על אדמה
שחורה, שחורה עדי עד. פסע. פסע. פסע.

ציל, ציל ציל. פעמון זר משוך. פעמון, פעמון זר. ציל, ציל, ציל.
שמי נחושה נמתחים עלי ראש. ענני אבל פוסעים עלי ראש. וי וי.
שמי נחושה נמתחים עלי ראש.

אין בשמים אל. לא קם לבני אדם אל. לא ברא אדם אל.

וזרזים ברחובות אנשי צבא בכך. עמוף שהורים מובל ברמינג.
 ביטוחות מובל ברמינג.
 ואני יחיד כה משהך דרכי ומלוה מת. היותי כמת.
 אפפוני אפפוני זרים. רק זרים, זרים. וי וי מסביב אין איש. אין
 גם אחד. אין.
 וכעבור-טה אין הפקטון מעמיע צליל? כעבור-טה לא נשמע צליל?
 נדס פעמון-יה. לרסוסים נתן פעמון-יה. ואני חי. עודי חי. וי וי. חי.
 חרפה לי.

.VIII

בנדיקונים אנו את אחדית-און עמנו אשר התמהמו יוכלות שנים
 ויאחרו להולד עד כלות לנינות צדיק-עולם עם הסידים קדושים פושטים
 צואה. כי על סכין-שחימה נאותם.
 ונופע עם הנסיסה להטיף לדיק יופי מפאד עלי לבבות נהלאים של
 ישישים בהולדם.
 ולא לעמנו פאר, אשר קצרה דודו בתלאות-עד ותכבד אונו מפני
 ילדת תמיד. כי לא משה טעל סף אוון דורות ימים ותצבר שם.
 כרע רבין עם תחת משא יופי עריין, עתק כתבתם. בקסף גוילים.
 אשר אכל בנו כל נדנוד יצר נאה - ומה כח שירה מאוחרת אשר תכרה
 לב ותשובב נפש?
 אם ישראל מבכה שנות אלפים על הריכות בנים, ותמלא עולם יה
 נהי וזועה ומדי יבא בן-הצפור ויצפצף צליל-שירה רך אל תוך השכמת.
 הני לא יאבד צליל, לא יאבד כליל בתוך נהי האם?
 עטס רב מעמנו. תלים קינות. מאליפות תפלות. עם אז ישיש עתיק-
 יומין ומפורסם, אשר כבודו אז קלונו מלאים עולם וכל הלאומים ידעוה.
 אם גם ישטצוהו, ואנתנו - רשט אפרוח הדל-נוצה אשר בשרו עליו
 יכאב גם בנלל הבל פה.
 תתם עם יופי בקינותיו ותוביש כל לשד בועקת, איכתי על חורבנו.
 ויסתם על ראשו גולל ספרים, דינים, טצוות. עיפה נפש אומה לתחנונים
 ולמשא עין בפרוזרדים אל מול מלכים, שרים, נדיבים, ואנתנו נקרא, נקרא:
 דה, מרד, מרד! האה, קומטיות, קומטיות! הודה, כנפי דודו! וגם נדרש
 לט את כבוד המרקלין עם הדר הכסא והשרביט.
 ככרו עינים מצרות-נשמה של צדיקים-הידיים אשר הריקן שלהבתם

משנות דורות ויגיעו אל אור נשימה נר למחנק, כבית נכבת עתיק-יומין
כיום כבודים, אשר חללו דוח: ידי נרות דולקים בצהרי יום, והיה מדי יבוא
הזכרי ויוסף שלהבת נר על המון האצרות, הכי יהל אורה לעינים והכי
יודע כי באה חדשה אל קרב אדים כבדים, כאשר לא תשורנה עין
בנועתה בין המון שלהבות נועות?

ואנחנו אתה, נועים, נועים בצהרי יום ונכחה לריק יציר-עולמנו אשר
לא נדרש ולא לאומתנו חפץ בו, בעצם נחתור להעמים יופי דענן מאשר
לנוים משא לעיפה על קדקוד עם שחוח תחת המון עולות, אשר משנות
דורות נמו חליפות עלי צואר, ועוד נעזו לפתוח פה בשערים ולבשר
יופי בקול קורא לאמור: הנה! הנה הוא לפניכם, השמור מבראשית! וגם
נדרוש משפט נוי, על כן יהנה לב כמסתרים, אח: לא נעלים אנו מן
הלמנשי, אפס כי גם פי שבע נגרע, היה הלמנשי שריד משפחת
טרובדורים, אשר קרמוהו ויתהלכו לפניו בתבל ארצה קומטיות זמר
ורגן שנות מספר טרם בואו, שיר ושבח לדולציניה, למלכת-לב ולכל
כנגד-מרי אשר תמריא לשחקים, ויהי גם הלמנשי סנסן אילן עב-הנזע
ועשירי-הפארות, יוצא חלציהם ואחד מבני המונם, ואנחנו, אח, עוללות,
עוללות יקרא לנו שם, זעיר פה ושם, לא כן זכת; תשושים, אם כי נאים
ומטריאים; בודדים, אם כי שקופים כשתילי-מים מהודים וכחונות שרות
בקור אביב מוקדם וגם איזדאי.

ואם עוד לנו אתה, שני וגם שלישי, מפוזרים פה ושם-הן נפל
נפול, כאשר נפל הוא הבכור, אורי ניסן גנסין, קרבן-זמרה על שדה
תפארת לאום ולא שר עד תום את השירה בשל כאב-הלב,
הוי, אחרנה את, אחרנו, הגדולות כבר קמו ונהיו לפנינו, ואנחנו -
סרח עורף אנו פה.

על כן ישפכו עלינו לעגם ישישים פקחים וצעירים ישישים סכסן
אם, אשר רק טעט השנים ושפטם כי דל אותותיהם אשר מכני דורנו הם,
לוענים לנו צוארים שחוחים תחת משא עול ריחים-ואנחנו נלחם,
נלחם עם ריחים כי ימתנו.

4X

צעירי עמנו איכם?

אשר לא תבוזו לגדולות ותכפרו לנו שאיפות-הוד, יען כי תנפם
בני הנליה, וככל הנשים, ככל הנשים בית ישראל.

אשר תוקידי עבד החוק יפה עתיק לבלי להגזיב טמנו קבר להות
ולבאות, יגן תשא נפשותיכם גם אל הוד טחר ולחן מרחקים.
אשר תשאפו לאלהים כבודים ותנפצו באפס רחמים אלילי שוא, כי
על כן שוש תשישו לקראת מרי וקרב.
אשר תאחזו ותרחטו עם טמנו חוצבתם ופי שכעה תאחזו וגם
תרחטו את מאהביו, מכיו בשבטי מוסר, על אשר נטה עם מני חיים והמה
בצי שם לבבול.

איכם, איכם, צעירים הוויב, לוחמים וממריאים?

אשר תוידו את משיח ישראל, את העני, מעל המור, ותרכיבוהו
עלי במתי ארץ לבשר לעולם דרור.

אשר תשאפו אמרים ריקים ומוחאי כף עם קול יהודי אחרי כל
נואם אויל, נסדרות, טפור דברים כתבן ומתיפה בניצות-שוא, גם תבושו
לפשט כמצות זקנים מלומדים ולהעלות גרה שפות מכבים ובן-דוכוב,
כי אם תלכו בעקבות הנבונים עם קול ענות.
אשר תאחזו עם ככנור ותשליחו לשון הרב חדה, יען נשבעתם לרפא
שבר עם לא באבל קינות, כי גם בזמירות הוד.

אשר תאמינו, אתנו יחדיו תאמינו במעיות כחות-ראשית, כי לא
נשבר עוד נאון יעקב ולא נמזב עוד כח ישראל לחולל בעולם נפלאות
ולבשר נצורות לעמים, כבל אשר בשור בעל הרי יהודה נביאי עם
וראיש מנצרה, יען עוד לא העפלתם אותנו היות רק מפרשים ומביט
מלקקים מעל ימי קדמונים ועוד לא הבלכתם את הטתים על זמנים
לאמר: נופלים אנו טאבותינו!

גם לא תקשיחו לבבכם, אוצר בוז עם רחמים גם יהי, מכאב משרוי
ענו מפכה תחת מסה בת-הצהוק, אשר בבזו לצער מפורסם בשערים
יעשה לנפשו אבל יהיד וגולה.

צעירי ישראל איכם ואם ייטכם הכי הונד לכם והכי לא שמעתם,
כי בצפיתנו אנו מצפים אליכם, אנחנו המועטים, כסביב למדורה ותומה,
פורשים זרועותינו ומצפים, כי תבאו ותספחו גם אתם אל העדה המעפה
אשר לבה בגליל.

צעירי עמנו - אל בין זרועותינו, אל תוד מחננו!

X.

- הלך מאין?
- מן דרך.
- ועוד שאלה הלך: ולאן
- עתה כאשר ארד?
- ומי אב?
- מכן לא נעלה.
- והאם?
- אשר שלחה בן לעולם כי יבשר הנבא נעוריה לתום?
- הנה הלך, היה אחי
- הוא אשר ישקוף זדונותי.
- על כן גחנת, חלכה באחותי-
- למען תאלפני ארחות אשה עקלקלות.
- ומה שם רע, הלך טסכני?
- בליל ירח כלב כי נובח.
- ואם תאריך אף, מחמלי, אחזיק עוד לב ואשאל: האהבת?
- הוד ראשית כרד והרר הכמישה.
- כי אם שנאת?
- רק את דנבראים בצלמי ובצלם בורא עולם.
- ולמי התפלה, רחימאי?
- ידעת כי לשמן.
- ומה המעשה אשר תעשה?
- אכרה קברים, קברים.
- לדורות ולנופלים?
- לא כי אם לאשר היו מאז אהובותי.
- ובהרת הלך, הנה במה בחרת?
- לא בחיים.

XI

כי תראינה על ההרים רגלי המבשר תואירו נא, אנשים טובים
לדפוק גם באשכב חלון אהלי הדל ותגישו לי שי את הבשורה לאמר
המשיח הגה בא! בא המשיח!

ואם בשעה זו שכב אישכב למעצבת על הפפה אשר בקרן-חזית
תחת חפת קורי עכברש, אכור בחבלי תנומה והזיה ובשרת נאמן לאלוה
הבטלה - אנא, בני אדם טובים, הסע תסיעו את נפשי בחזקת יד מבין
כבלי תנומה והזיה ותהיש תלחשו לי על אני מתוך דממה דקה קול
המשיח הגה בא! בא המשיח!

ואם בשעה זו אהיה רובץ בתענונות על נחלים לזהמות של תאוות
או ספקות - אנא, בני אדם טובים, כנה תכבו את האש במימי נחלות
וימים, סחבוני נא, הורידוני נא מעל דתגור היוקר דוליכוני נא אנ
המשיח, אל פני המשיח.

ואם תמצאוני שבוי בין שדי הוופי או קליפות הכעור והחלאה -
אנא, בני אדם טובים, אל נא תחוס עינכם על כל מחיר, פדה תפרו את
נפשי מידי השדים והקליפות, הזו נא עלי, הזו נא מטללי התחיה אשר
למשיח, אשה למשיח.

וגם מדי אתגולל שכור באשפתות או אמבל בימי סחי וזהמה, כולי
מאכל לעורבי בוז ומשטמה, מדי אחרוק שן ואכפור באלהים וכאדם - אנא
בני אדם טובים, כרע תכרעו לרגלי ברחמים, נענעוני נא, נענעוני נא
עד כי סננינותיכם תשתקנה קול חריקות שני וגניחות לב, ואף תזרקן
על פני מלוא הקף קרני שמש עולה על האשי תרים, הוא שמש המשיח,
שמש המשיח.

ולו גם שנה אשנה בכוס אהבים, אכרע, ארבען לכשתני לרגלי דלילה
קוסמת רעה ואכזריה, אשר תקצץ כמו ידיה תלתלים וכנפים - אנא, בני
אדם טובים, אל נא תתנוני לשכל נפשי על יד סרת שמלתה; אחזוני נא
בכנף השבורה ובנותר התלתלים אשר עוד בו לא שלטה יד, דוליכוני
והצינוני לרגלי שפולי הר הזה, אשר למשיח, אשר למשיח.

ואם תמצאוני תפוש שרעפים כברים, כפוף ראש על גליון ניר, כאשר
עיני הצופיה מרגלת אחרי הליכות בני אדם ומתקנה על שרשי נשמות ואף
היד משרמבות על הגליון צורות, דמויות ופרצופים - אנא, בני אדם

טובים אל נא תחוסו על יצי האמנות ועל האמן, מלמלזני נא. הביאוני נא אל טול כסא המשיח, אל מול המשיח.

אף אם השב אשיב לכם אמרים מועם לבי הנואל: עלבוני בני אדם, כרתו בזונם מלכי את אמנות המשיח ונרשוני מלהסתפח בחברתם עדי עד - אנא בני אדם טובים הושיטו נא לי את זרתי ידכם הקבנה לאות ברית שלום ואתרצה ואתפיש שרי רגע צרוץ כל כחי בי לקראת המשיח, לקראת פני המשיח.

כי רק אל המשיח כמהה נפשי כל חיוב, רק אליו תערוג היא ועם פעמי יפעם לבי גם אני.

XII.

חוק, חוק, חוק!

על אף רקבון, דורות, צלל ברחתי, תורבן עם, שדים מרקדים, אנקת שאיה ויללת תנים, בתרצחוק רמיה, צחוק זר מהלל כבוד, עקיצות אויב ומחמאות אוהב בור - חוק, חוק, חוק.

על אף לעג זדים, מבקרי שקר, נשים זקנות בבתוליהן מהבקות בצהוקיהן אמרים תפלים אשר בפה נואמי ריק, רעים מתחפשים אשר לא יבינו את לישונך ושפת לבך למו זרה, זרה-חוק, חוק!

על אף רבנים, חלפנים, תנרנים מוכרים בשר שלמים על חדי הבית בתחטובים לשכום וגוררים ציציות עלי אדמת ארץ; על אף זקנים צריר עין ומריס-מעם, אשר כי יבזו את טפחתי ורביתי יקראו משונע, הוזה ומתהלך בגדולות, יען כי גדולות עון פשע הם להם וכוסף-נפש הטא לא יכפר הוא, כי הן זה דרכם לכפור בפיהם ובלבם לאמר: לא היה לאדם רוח נאה ולא יהיה! חוק, חוק, חוק!

קום קרא בחוצות ואמור:

כאשר יתנאו מי נחלים ויעלז בורטם עדי גבהי סלעים עשוי שלנים וחובקי מרומי שחקים, כאשר יכבה אור שמש וירח יפול בגופלים, או אז תגיע עדי חרוקת שינכם רצוצות, עדי, אני האדם הנאה.

הן אני ראשון אשר חטט כחולד תחת שכבת דורות ויחדר לשלוח שרשים במעמקי יובלות עד לארקא ולגליל ולמצודת ציון ולגבורים פנוש חלב, בן-הכוכב, בן גיורא ואל-ראי; הן אני ראשון מיום הרם עם וחורבן מקדש אשר העיו לקמרג ולהתנשא עדי שחקים ולהוריד כנורות יה בעל ערבי נחל ולומר נאה ולבוא בריב עם איתנים, הרים

שחקים ובני אדם, כאשר לא שר עוד פה איש עברי בשפת ישראל
מימות ירושלים.

והאם עָקָן לא נתבשרתם, כי גם ימים רבים אחרי אשר יתם
שמכם וזכרוכם בן החיים עוד יעשן רוחי, ינון שמי ונאותי תבשר לדור ?
חוק, חזק ונתחזק!

XIII.

יתגדל ויתקדש שם ישראל.

יתגדל ויתקדש שם.

תחת משנה בושה אשר הנחילוהו דורות.

תחת הכליטה מנת חלק איש העברי.

ולא עוד יכנה איש מישראל את שמו בלחש כבושת נגב, ולא עוד

יאמר שם הגוי העברי בקול דממה דקה.

כי אם בקול ענות תרועה ושיר.

ולא עוד נעורר כל היום מתים מקברותיהם לאמר: אבותינו היו

מכבים נכורי דות, נביאים חווי ית, נושאי משאות עלי גוים וממזכות.

קדושי־אמת קלים מן נשרים ומארות נכורי כח, כי אם תהיה לנו

הנבורה לשבט עוז והנאון ממה משען ביום תקומת עב.

ולא עוד יאמר לנו: בנים אתם לאבות כם הגדולים, כי אנחנו

האבות.

לא תולעת יעקב, כי אם אש, איש, איש.

והלך לאורו יעקב וישראל לנגה זרחו.

ושבו לבית יעקב פרחים ואל בית ישראל הדר השירה והיצירה.

תחת המכות אשר קנינו משנה חיים ויופי נירש

והיה ישראל במזרח ובמערב נוי אחד לעולמים.

ואל ליוצר העברי לשיר שיר כאוב מארץ קולו.

כי אם כוולפהגן גיטה לאשכנזים, כביוון לעם האנגלי, כבודלר

לבית צרפת וכהמורר פשבישבסקי מבני הפולנים.

ונאמר בפינו ובלבותינו: אֵילֵנו, לֵנו, אֵילֵנו, חוּסֵנו ועוֹנו עד עולם.

והיה מחנך מפואר אמן סלה.

